

Carlos A. Godoy elder
a Hetvenektől

Az Úrnak terve van számunkra!

Ha továbbra is úgy élünk, ahogyan most, vajon beteljesülnek-e a megígért áldások?

Micsoda kiváltság e történelmi esemény részese lenni, amikor az általános konferenciai beszélőknek lehetőségük nyílik a saját anyanyelvükön szólni. Legutóbb, amikor erről a pulpitusról szoltam, aggódtam az akcentusom miatt. Most inkább azért aggódom, hogy ne beszéljek túl gyorsan portugálul. Nem szeretném, ha a feliratok elé szaladnék.

Mindannyian tapasztaltunk már – illetve megtapasztalunk majd a jövőben – olyan pillanatokat az életünkben, amikor komoly döntéseket kell hoznunk. Vajon ezt a pályát válasszam vagy azt? Szolgáljak-e missziót? Ő lesz-e a megfelelő házastársam?

Ezek életünk különböző területeinek olyan helyzetei, amelyek esetében egy apró irányváltás jelentős jövőbeli következményekkel jár. Dieter F. Uchtdorf elnök szavaival élve: „Az Úr éveken át tartó szolgálata... során rájöttem, hogy az egyének, a házasságok és a családok életében a boldogság és a gyötrelmek közötti különbség gyakran csupán néhány foknyi tévedésen múlik” (Néhány fok jelentősége. *Liahóna*, 2008. máj. 58.).

Hogyan kerülhetjük el ezeket az apró számítási hibákat?

Egy személyes példával szeretném szemléltetni az üzenetemet.

Az 1980-as évek végén fiatal családkhoz feleségem, Mônica, két gyermekünk a négyből és jómagam tartoztunk. A braziliai São Paolóban éltünk, én egy remek vállalatnál dolgoztam, befejeztem az egyetemi tanulmányaimat, és nem sokkal azelőtt mentettek fel az otthoni egyházközségünk püspöki elhívásából. Az élet csodás volt, és úgy tűnt, minden úgy megy, ahogyan kell – egészen addig,

míg egy napon egy régi barátom meg nem látogatott.

A találkozásunk végén egy megjegyzést tett, és olyasmit kérdezett, amely megingatta a meggyőződésemet a helyzetünkkel szemben. Azt mondta: „Carlos, úgy tűnik, minden remekül halad veled, a családdal, a karrierrel és az egyházi szolgálattal is, de – és itt jött a kérdés – ha továbbra is úgy élsz, ahogyan most, vajon beteljesülnek-e a pátriárkai áldásokban megígért áldások?”

Ebből a szemszögből még sohasem gondoltam a pátriárkai áldásomra. Időnként elolvastam, de sohasem úgy, hogy a jövőre megígért áldásokat nézve felmértem volna, hogyan élek az adott pillanatban.

A látogatása után elővettem a pátriárkai áldásomat, azon töprengve: „ha továbbra is úgy élünk, ahogyan most, vajon beteljesülnek a megígért áldások?”. Némi elmélkedést követően az az érzésem támadt, hogy néhány változtatás szükséges, különösen a tanulmányaimat és a szakmámat illetően.

Nem a helyes és helytelen közötti döntés volt ez, hanem inkább a jó és a jobb közötti, ahogyan Dallin H. Oaks elder tanította nekünk, amikor azt mondta: „Miközben végiggondoljuk a különféle lehetőségeinket, nem szabad elfelejtenünk, hogy nem elegendő, ha valami csupán jó. Más lehetőségek jobbak, és vannak olyanok, amelyek a legjobbak” (Jó, jobb, legjobb. *Liahóna*, 2007. nov. 104–105.).

Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy a legjobb döntést hozzuk?

Hadd osszak meg néhány tantételt, amelyet megtanultam.

Első tantétel: A lehetőségeinket a végcél szemszögéből kell vizsgálnunk

Kockázatos lehet olyan döntéseket hozni, amelyek hatással vannak

saját magunk és a szeretteink életére, úgy, hogy ne lenne előttünk a tágabb jövőkép ezek következményeivel kapcsolatosan. Ha azonban kivetítjük e döntések lehetséges következményeit a jövőre, akkor sokkal tisztábban látjuk, hogy melyik utat kell választanunk a jelenben.

Ha megértjük, kik vagyunk, miért vagyunk itt, és mit vár el az Úr tőlünk, akkor ez segít meglátnunk a tágabb jövőképet, melyre szükségünk van.

A szentírásokban is találunk példákat arra, amikor a tágabb jövőkép egyértelművé tette, melyik utat kell választani.

Mózes szemtől szembe beszélt az Úrral, megismerte a szabadítás tervét, és ezzel jobban megértette saját próféta szerepét Izrael összegyűjtésében.

„És Isten szólt Mózeshez, mondván: Íme, én vagyok a Mindenható Úristen...

és én megmutatom neked kezem alkotását...

És van egy munkám számodra, Mózes fiam” (Mózes 1:3–4, 6).

Ezzel a tudással Mózes képes volt elviselni hosszú éveken át tartó megpróbáltatásait a pusztában, és kivezetni Izráelt, vissza a hazájába.

Lehi – a nagyszerű Mormon könyvebeli próféta – álmodt, látomásaiban pedig megismerte küldetését, hogy elvezesse családját egy megígért földre.

„És lőn, hogy az Úr megparancsolta atyámnak, méghozzá egy álomban, hogy vegye a családját, és menjen el a vadonba.

[...] És otthagya házát, és öröksége földjét, és aranyát, és ezüstjét, és értékes dolgait” (1 Nefi 2:2, 4).

Lehi hű maradt látomásához annak ellenére, hogy nehézségei voltak az utazás során, és maga mögött kellett hagynia jeruzsálemi életének kényelmét.

Joseph Smith próféta egy másik remek példa. Az első látomással kezdődően számos kinyilatkoztatáson keresztül el tudta végezni minden dolog visszaállításának feladatát (lásd Joseph Smith története 1:1–26).

És velünk mi a helyzet? Mit vár el tőlünk, mindannyiunktól az Úr?

Nem szükséges angyalt látnunk ahhoz, hogy értelmet nyerjünk. Rendelkezésünkre állnak a szentírások, a templom, az élő próféták, a pátriárkai áldásunk, sugalmazott vezetőink, valamint mindenekfelett a jogunk, hogy döntéseinket irányító személyes kinyilatkoztatást nyerjünk.

Második tantétel: Felkészültnek kell lennünk a jövőben bekövetkező kihívásokra

A legjobb utak az életben ritkán a legkönnyebbek. Gyakran éppen ellenkezőleg. Megnézhetjük azon próféták példáját, akiket épp az imént említettem.

Mózes, Lehi és Joseph Smith utazása nem volt könnyű. Annak ellenére sem, hogy döntéseik helyesek voltak.

Vajon hajlandóak vagyunk megfizetni a döntéseink árát? Fel vagyunk készülve arra, hogy elhagyjuk a kényelmi zónánkat és jobb helyre jussunk?

Visszatérve a pátriárkai áldással kapcsolatos élményhez, arra a következtetésre jutottam akkor, hogy további tanulmányokba kell fogynom, és egy amerikai egyetemen kell ösztöndíjra jelentkeznem. Ha kiválasztanak, fel kell mondanom az állásomat, el kell adnom mindenünket, és az Egyesült Államokba kell költöznünk ösztöndíjasként két évre.

Az első leküzdendő kihívás a TOEFL és a GMAT tesztek voltak. Három hosszú évnyi felkészülésbe, sok „nembe” és néhány „talánba” került, mire felvettek az egyik egyetemre. Máig emlékszem a telefonhívásra, melyet a harmadik év végén kaptam az ösztöndíjakért felelős embertől.

Azt mondta: „Carlos, van egy jó hírem meg egy rossz hírem. A jó hír az, hogy a három utolsó körös ember között vagy. – Akkor éppen csak egy szabad hely volt. – A rossz hír az, hogy az egyik jelölt egy fontos ember fia, a másik jelölt pedig egy másik fontos ember fia, és ugye te lennél a harmadik.”

Erre gyorsan feleltem is: „Én pedig... Isten fia vagyok.”

Nagy boldogságomra a földi szülői kapcsolatok nem bizonyultak döntőnek, és felvettek abban az évben, 1992-ben.

A Mindenható Isten gyermekei vagyunk. Ő a mi Atyánk, szeret bennünket, és terve van számunkra. Nem azért vagyunk ebben az életben, hogy csupán fecséreljük az időnket, megöregedjünk, és meghaljunk. Isten azt akarja, hogy növekedjünk és elérjük a lehetőségeinket.

Thomas S. Monson elnök szavaival: „Mindannyiunknak – egyedülállóknak vagy házasoknak, kortól függetlenül – lehetőségünk nyílik arra, hogy tanuljunk és növekedjünk. Gyarapítsatok a tudásotokat, mind szellemi, mind pedig lelki téren, egészen isteni lehetőségeitek határáig” (“The Mighty Strength of the Relief Society,” *Ensign*, Nov. 1997, 95).

Harmadik tantétel: Át kell adnunk ezt a jövőképet a szeretteinknek

Lehi jó pár kísérletet tett arra, hogy segítsen Lámánnak és Lemuelnek megérteni, milyen fontos a változás, amire készülnek. A tény, hogy nem osztották atyjuk jövőképét, zúgolódásra készítette őket az útjuk során. Nefi azonban az Úrhoz folyamodott, hogy láthassa, amit atyja látott.

„És lőn, hogy miután én, Nefi, atyámnak minden szavát hallván azokat a dolgokat illetően, amiket látomásban látott..., azt kívántam, hogy

láthassam, és hallhassam, és tudhassam ezeket a dolgokat, a Szentlélek hatalma által” (1 Nefi 10:17).

Ezzel a jövőképpel Nefi nemcsak arra volt képes, hogy legyőzze az utazás kihívásait, hanem arra is, hogy vezesse családját, amikor ez szükségessé vált.

Nagyon valószínű, hogy amikor egy bizonyos út mellett döntünk, ez a szeretteinkre is hatással lesz, és néhányan még osztoznak is majd a döntésünk következményeiben. Ideális esetben látják majd, amit mi, és osztoznak ugyanazon meggyőződésekben. Ez nem mindig lehetséges, amikor azonban megvalósul, akkor az utazás sokkal könnyebb.

A személyes élményem során, amelyet szemléltetésként használtam, kétségtelenül szükségem volt a feleségem támogatására. A gyermekek még fiatalok voltak, így nem sok beleszólásuk volt, de a feleségem támogatása elengedhetetlen volt. Emlékszem, hogy először alaposan át kellett beszélünk Mônicaival a terveinkben történt változtatásokat, amíg jó érzései nem lettek ezekről, és elkötelezett nem lett irántuk. A közös jövőkép aztán arra indította, hogy ne csupán támogassa a változást, hanem elengedhetetlen részt is vállaljon annak sikerében.

Tudom, hogy az Úrnak terve van számunkra ebben az életben. Ő ismer bennünket. Ő tudja, mi a legjobb számunkra. Önmagában az, hogy a dolgok jól mennek, nem jelenti azt, hogy időről időre ne kellene átgondolnunk, hogy vajon nincs-e valami jobb előttünk. Ha továbbra is úgy élünk, ahogyan most, vajon beteljesülnek-e a megígért áldások?

Isten él. Ő a mi Atyánk. A Szabadító Jézus Krisztus él, és tudom, hogy az Ő engesztelő áldozata által ratalálhatunk az erőre, mely mindennapi kihívásaink legyőzéséhez szükséges. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■